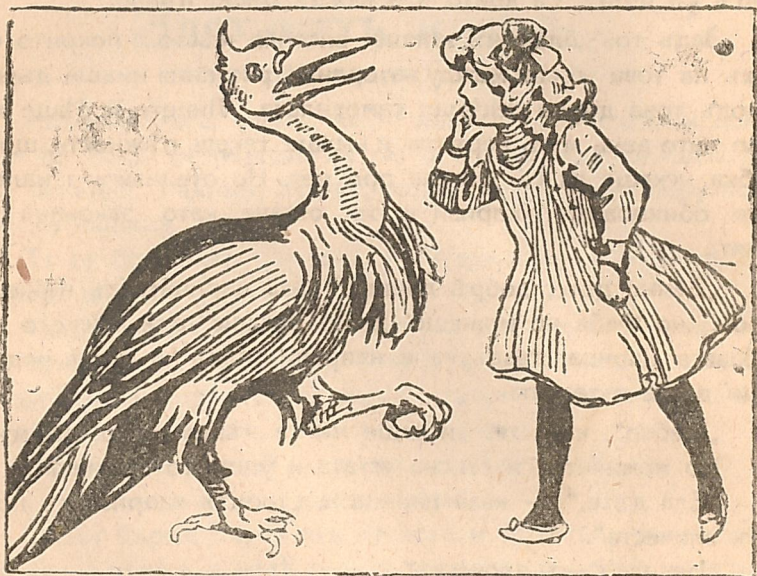

Върви и дири златния ключъ на щастието и, щомъ го намъришъ, никога нѣма да бждешъ злочеста“.

„Какъвъ е той?“

„Той е златенъ и укиченъ съ разкошенъ елмазъ, повече нѣщо немога ти каза; а сега впусни се на пѣтъ за вълшебното царство и дири го! Сбогомъ Фебко!“

„Сбогомъ, хубава царицо,“ прошъпна малкото момиче и потегли за вратата, които се отвориха веднага, и отиде въ едни прѣкрасни градини. Но тя не обърна внимание на раз-

кошнитѣ цвѣтя и на водомѣритѣ, най-сетнѣ стигна до една пжтечка, прѣдъ която стоеше една бабичка и просѣше милостиня.

„Нищо нѣма да дамъ,“ каза ѝ Феба грубо, „азъ имамъ по-друга работа.“

Въ сжщия часъ прилѣтъ сная голѣмата птица, слѣзе на земята и я смѣра за това.

Момичето се спусна да я хване, но падна и си нарани колѣното.

„Ха, ха, ха, засмѣ се птицата, „ти не знаешъ, какъ можешъ да станешъ честита.“

„Ами ти знаешъ ли и можешъ ли ми каза, кждѣ е ключтъ? — попита я Феба.